

(המשך עמוד 19)

שמעשנים קוק או הירואין כדי לרדת. מי ששותה אלכוהול או לוקח כדורים חושב שזה אחרת, אבל לדעתי הכל אותו שיש.

למעשה הרס אותי הפריביים מבחינה כלכלית. הוצאתי יותר ממאה אלף דולר בתוך כמה חודשים. כמוכן שהכל יחסי ומי שיש לו יותר מוציא יותר, ומי שיש לו פחות, יוציא פחות. אני מכירה ישראלית שהיתה לו תחנת-דלק בכרמלית, בית יפה ושתי מכוניות-ספורט יקרות מאוד. ברגע שהתחיל עם הפריביים הפסיק לעבוד ולתפקד. אשתו והילדים עזבו אותו וחזרו לארץ. הוא נשאר לבד ומכר את שתי המכוניות, את העסק ואת הבית. במצב כזה אתה מאבד שליטה. עכשיו הוא עובד כפילדלפיה כפועל תחתנת-דלק.

גרם אחד עולה מאה דולר. כשנגמר הכסף המזומן מוכרים הכל. אם נכנסים לזה ממש חזק אפשר לגמור 2000 דולר ליום. וכל זה כדי להרגיש את הפלש הנהדר הזה.

קראק של 10 דולר

דיה לי יהלום בשווי של 30 אלף דולר. מכרתי אותו באלף דולר וגמרתי את הכסף באותו לילה. יכולתי למכור אותו כסכום גבוה הרבה יותר, אילו הייתי ממשיכה לחפש קונה, אבל הייתי יוקרה לכסף באותו הרגע. האדם שקנה ממני את היהלום ניצל את מצבי ואמר שהוא לא יכול לתת לי יותר. זה היה ישראלי בעל חנות גדולה שוכרת. חשבתי אותו לדידי. יש הרבה שמתעשרים מאנשים שנמצאים

שרית (עם הספר שלה, זק) הכלא הציל אותי ממוות

לדיום. בעיקר ביליתי עם חברתי, גם היא דוגמנית לשעבר, לני אורן. בתקופה שהידרדרתי לסמים ניתקתי קשר עם כולם. לא ענית לטלפון.

איציק שנראה כמו ילד-טוב-ירושלים. בחור דתי נחמד שכיפה לראשו. דיברנו על ידיים משותפים בקליפורניה, הוא מעולם לא היה שם. הוא ביקש את מיספרהטלפון שלי. נתתי לו. הייתי חברותית מדי. עכשיו, במיוחד, כאן, בבית-הסוהר השתנית. למדתי שלא להאמין ולא לבטוח באף אחד. למדתי בדרך הקשה.

איציק בא אלי פעמים מיספר לדי-רה. הוא בא בתור ידי, ללא שום קשר לסמים. הוא סיפר לי שהוא נשוי וכי הוא אוהב את אשתו.

באחת מהפעמים שהיה אצלי הוא סיפר לי שיש לו בעייה — הוא היכה את אשתו והאחים שלה — למרות שהשלים איתה — רוצים להרוג אותו. הוא סיפר לי כי ביחד עם אשתו הם הגיעו להחלטה שעליו להסתתר מפני האחים עד שהעניין ירגע. הוא ביקש להשאיר אצלי. הסכמתי.

"קיש" מיין טוכעס

דוא שדה אצלי 10 ימים, לבאופן לא קבוע. לא היו לו מפתחות, וכשלא מצא אותי בבית לא יכול היה להיכנס. השארתי אותו לבד בבית. יותר מאוחר נודע לי מאחת השכנות כי הוא נהג להביא עימו חברים. היא התלוננה כי יש יותר מדי תנועה בדירה.

אמרתי לו כי השכנים מתלוננים וכי יש תנועה מוגזמת בבית. הוא קיבל את זה יפה ועזב. כל זה קרה עוד לפני החגים. הוא בא אלי באחד הימים כשהוא לבוש כדום. אני זוכרת שאמרתי לו שהלבוש מתאים לו. הוא היה נחמד וגבוה. הוא אמר כי ממילא חוזר בתשובה,

יצאתי לפניו וביקשתי שיטרוק את הדלת בצאתו.

כשהגעתי הביתה אחרי-הצהריים ופתחתי את הדלת קיבלתי דחיפה חזקה. בבית ראיתי גברים זרים. נבהלתי מאוד. חשבתי שבאו לשדוד אותי. אך הסתבר שהם מהמדור. הם שאלו היכן אני מסתירה את קיש ואני ענית: "קיש מיין טוכעס. מי זה קיש?" אפילו את שם-המשפחה שלו לא ידעתי.

הם אמרו: "מה את מעמידה פנים כאילו את לא יודעת שהוא אסיר נמלט?" ענית: "מה זה סיר, מכסה ומיקלט? מה אתם רוצים ממני? על מה אתם מדברים?" לא ידעתי את השפה כל-כך טוב. הבנתי את השפה היומיומית, אבל לא הבנתי מה זה אסיר נמלט.

הסברתי להם שכבר 29 שנים אני גרה בניו-יורק ואני לא יודעת כלום. הם הסבירו לי בקיצור שמדובר ברוצח שברח מבית-הסוהר. אמרתי: "איציק הגבוה הבלונדיני הדתי? אתם בטוחים שאתם לא טועים? אתם בוודאי מבל-בלים אותו במישהו אחר." לא האמנתי ולא הצלחתי לקשר בין הדברים.

לקחו אותי לחקירה ומשם ל-48 שעות לבית-המעצר באבר-כיביר. הייתי בהלם. לא ידעתי מה אני עושה שם בכלל. כשהגעתי לאולם-המשפט אחרי 48 שעות וראיתי את איציק, יצחק קיש, התכבדה כל התמונה. הבנתי שזה כאמת האדם שמדובר בו. עוד לאותו רגע הייתי בטוחה שחלה טעות כל-שהיא.

פרצתי בבכי ואמרתי "איציק, מה עשית לי?" רק אז התחלתי לקשר בין שני הדברים. קיש אמר לשופט כי אני חפה מפשע וכי לא ידעתי דבר. הוא

בסופי-שבוע, בעיקר בימי שישי, נהגתי לקחת קוק-קריסטל. הייתי לוקחת את הקוק במסיבות של אנשי-תיאטרון, שבהם השתתפו גם דוגמניות. היום משתמשים בקוק כבר כולם.

במצבי. לקחתי את הכסף כי הייתי יוקרה לו בכוונת רגע ממש, ולא היה איכפת לי מכלום.

קראק הוא פריביים בצורה אחרת. הכושים התחילו עם זה. פירוש המילה קראק הוא סדק, או חלק ממשוה. הם לוקחים חלק מהגרם ושמים אותו בבקבוק קטן. קוראים לזה קראק של 10 דולר ומכינים אותו כמו את הפריביים.

מבשלים אותו בסודה לשתייה ומרציאים אותו לפני שהוא רותח, ואז הוא נעשה נפוח. הפלש שלו אינו חזק כמו זה של הפריביים כי יש עוד סודה בפנים.

ישנם סוחרים-סמים בספאניש הארלם (בניו-יורק) שמכניסים כימיקלים כדי לנפח את החומר. התערובת הופכת למסוכנת ביותר. אפשר למות מזה. הם מנפחים את החומר כי אף אחד לא ישלם 10 דולר בעבור ג'זלה קטנה. צריך לפחות שתי ג'זלות כדי שיהיה משלם לעשן.

גם מהחומר הסינטי אפשר לקבל פלש. כמוכן שאי-אפשר להסתפק במנה של 10 דולר, וממשיכים לקנות עוד ועוד. בסופו של דבר זה יוצא הרבה יותר יקר מאשר לקנות גרם אחד של קריסטל במאה דולר.

ישראלים רבים הסתובבו בספאניש הארלם. הם לא הכירו שם אף אחד. אני הכרתי את מי שצריך היה להכיר. הסתובבתי שם הרבה עם אולסי פרי. בעצם, אני הכרתי לו את המקום. פעם, כשהלך לשם לבד, ניסו לשרוד אותו למרות שהוא כוש וגדול.

אולסי ואני ידידים טובים מאוד. הכרתי אותו בדיסקוטק לפני 5 שנים, דרך חבר ישראלי של שנינו. הוא גר אז בניו-יורק ובא אלי הרבה לניו-יורק. רוב הישראלים שהכרתי בתקופת-הזוהר שלי, לפני הנפילה לסמים, היו אנשים מהחברה הגבוהה.

קיבלתי הזמנות לפתיחות של מועדוני-לילה יוקרתיים ודיסקוטקים. ביליתי אז בסמודיו 54, ביוני, ובפא-

להלם. הם לא שמעו ממני, ולא ידעו מה קורה איתי—אם אני חיה או מתה. הם רק שמעו מרודתי, שמצאה אותי, שאני במצב קשה.

נחתי אצל הורי ברמת-גן ועשיתי הפסקה עם הסמים. רציתי להתנקות. אך הם נסעו, וזמן לא רב עבר ואני חזרתי לסמים. עד אז לא הורקתי, אך הפרשה של (יצחק) קיש גרמה לי להתחיל להוריק הירואין.

את יצחק קיש הכרתי דרך ידיד ישראלי שניקח אצלי בניו-יורק. כאן פגשתי אותו בשפת-הים בסוף קיץ 1986. הוא הזמין אותי לידידים שאצלם התארח בנווה-השרת. הייתי שם כמה פעמים. באחד מביקורי הכרתי בחור בשם

לא רציתי לראות אף אחד. לא רציתי שיראו איך אני נראית וסידעו באיזה מצב אני שרויה. מדי פעם המשכתי לעבוד. החיים נסחבו מבלי שהרגשתי שהגעתי לשפל המדרגה.

סמרטוטים ומעיל-פרווה

אך היה לי קצת מזל — אחרי שגמרתי את כל הכסף ואת התכשיטים, ונשארתי לי רק עוד כמה סמרטוטים ומעיל-פרווה, בא אלי ידיד טוב מישראל. הוא ראה לאיזה מצב הידרדרתי והסביר לי שאם אשאיר בנייד יורק אני עלולה למות בקרוב. באותה תקופה כבר גרתי בספאניש הארלם.

וביחד עם אשתו החליטו להפוך לחרדים. שבועיים אחרי החגים טילפן וביקש לבוא ולאמר, שנה טובה. באותה שיחה גם אמרתי לו שאינני רוצה במיוחד לראות אנשים, וכי אני רוצה לצאת מכל החרא, מהסמים, מהחברה הלא טובה. אמרתי לו שיש לי חברים שהם כסדר, והחלטתי לחזור אליהם. זה היה בדיוק בקטע שהתחלתי להגזים בשימוש בסמים, והבנתי שאני מידרדרת לכיוון הלא-יבן. רציתי לעצור את עצמי לפני שהמצב יהיה גרוע יותר. הוא אמר שהוא שמח לשמוע.

כשהגיע באותו יום אמר שיבוא לקחת אותי בשעה 2 בצהריים. הייתי מוזמנת לארוחת-צהריים בשעה 1.30.

שרית (במרכז) ביום-הולדתה באמריקה, בחברת דוגמניות, לקחתי קוק במסיבות של אנשי-תיאטרון

אמר שסיפר לי כי רב עם אשתו. זה לא צור. דודי שיחרר אותי בערבנות.

הכלא כמוסד-גמילה

בסופי-שבוע, בעיקר בימי שישי, נהגתי לקחת קוק-קריסטל. הייתי לוקחת את הקוק במסיבות של אנשי-תיאטרון, שבהם השתתפו גם דוגמניות. היום משתמשים בקוק כבר כולם.

לא פחדתי מהכלא למרות שכמעט מתתי בבית-המעצר, מאחר ולא היו לי סמים וסבלתי מקריזים קשים, הקאות, צמרמורות וכאבים בכל חלקי-הגוף. ראיתי את הכלא כמוסד-גמילה.

בארצות-הברית הייתי כמה פעמים במרכז-גמילה, בעיקר כטיפול קבר-צתי, אבל תמיד חזרתי לסמים. לנווה-השרת הגעתי ללא הכרה. גררו אותי פנימה. הייתי הרוסה. שקל-תי 48 ק"ג, כשהגובה שלי הוא 174 ס"מ. ההירואין שצרכתי במשך תקופה ארוכה הוא זה שגרם לכך. אני חושבת שהכלא הציל אותי ממוות. עכשיו, כשאצא מכאן, לא אגע יותר בסמים. השמנתי 15 ק"ג ואני מרגישה בריאה וחזקה.

עד כאן דבריה של שרית. פגשתי את שרית יום אחרי שיד רורה. היא ביקשה ממני להתלוות אליה למספרה. לאחר שבוע נפגשנו שוב. היא נראתה מטושטשת. שאלתי אותה אם חזרה להשתמש בסמים. היא אמרה שנגמלה, אך הוסיפה: "אומנם נגעתי פה ושם באיזה שורה, אבל זה לא נחשב. נכון?"